14/09/2019

Κοινωνικός αναλφαβητισμός και ανθρωπιστική αλλοτρίωση

/ Γνώμες

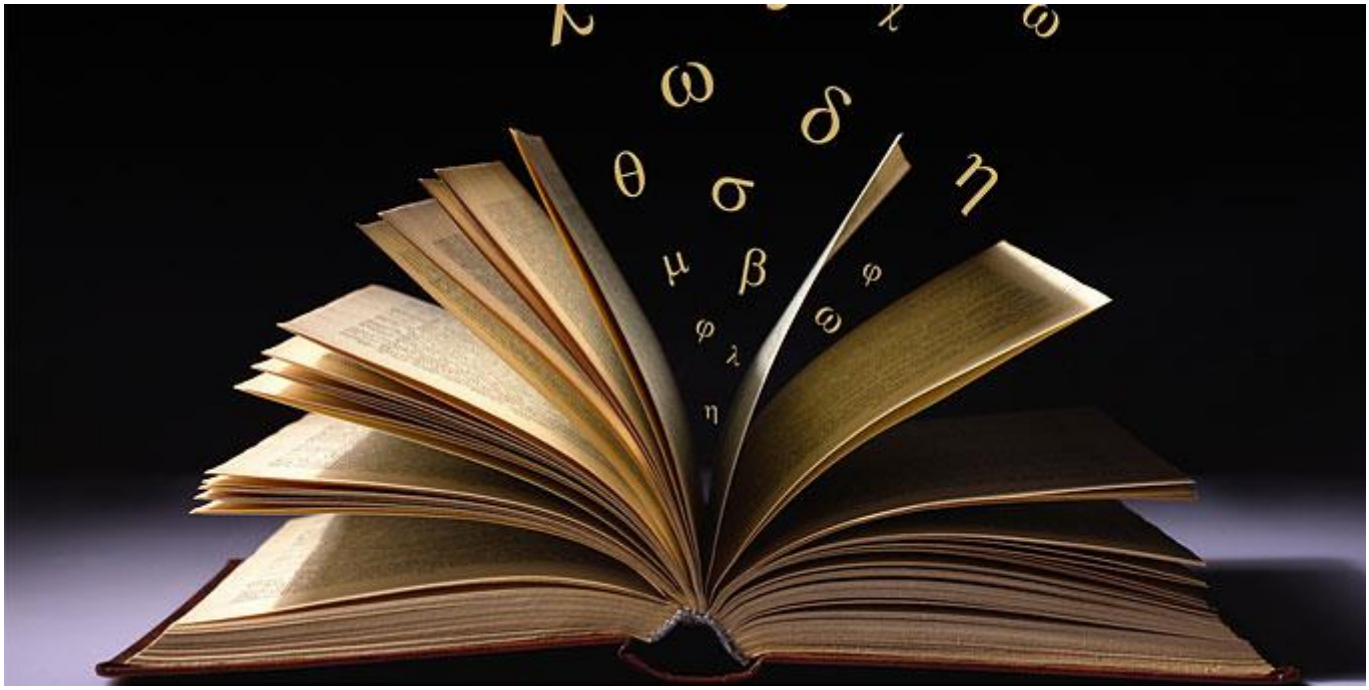

Του Γεωργίου Γκοτζιά – Εκπαιδευτικού – Για το ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟ “ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ”

Η πολιτεία οφείλει να συνδράμει στη δημιουργία ειδικών προγραμμάτων, ούτως ώστε να παρέχει σε όλες τις ηλικίες το κίνητρο για μελέτη. Βιβλιοθήκες, ελεύθερο ερευνητικό ψηφιακό αρχείο, βραβεύσεις καινοτομιών, διοργάνωση γλωσσικών συμποσίων κ.λπ, με μεγαλύτερη συχνότητα και κοινωνικό εύρος…

Το βασικό θέμα για πολλά από τα διαδικτυακά κυρίως μέσα, αποτελεί το τελευταίο διάστημα, ο λεγόμενος «λειτουργικός αναλφαβητισμός» των Νεοελλήνων (αναφορά όχι μόνον στα παιδιά και τους εφήβους) ο οποίος οδηγεί ολόκληρες γενιές ανθρώπων στον «εκβαρβαρισμό» της καθομιλουμένης γλώσσας, στην ημιμάθεια και στον κοινωνικό αποκλεισμό.

Ως επί το πλείστον, η μάζα φαίνεται πως αρέσκεται στην έτοιμη και μηχανική γνώση η οποία με της σειρά τηνοδηγεί σε μια προσχεδιασμένη ακαδημαϊκή πορεία, χωρίς περεταίρω ανάπτυξη των δεξιοτήτων της, χωρίς μια παιδεία η οποία θα θέτει στον άνθρωπο τα μέτρα και τα σταθμά που δύνανται να τον ανυψώσουν

καιηθικά.

Η ταχύτητα με την οποία λειτουργεί ολόκληρος ο σύγχρονος παγκόσμιος «μηχανισμός» απορρίπτει όλους εκείνους τους δεσμούς που μπορεί να έχει ο άνθρωπος με τον συνάνθρωπο, θέτοντας υπό αμφισβήτηση ακόμη και την ίδια τη συναισθηματική επαφή μεταξύ τους. Κι αυτό μιας και απαιτεί από εμάς, μια «ρομποτική» συμπεριφορά, μια άλογη ύπαρξη στο χώρο των πολλών «εξαρτημάτων».

Καλλιεργώντας ένα πνεύμα προχειρότητας διατρέχουμε τον κίνδυνο της ανθρωπιστικής αλλοτρίωσης και της ζωικής «μετάλλαξης». Σε συσχέτιση με την αποστροφή που διαιωνίζεται έναντι της ελληνικής γλώσσας, οδηγούμαστε στη δημιουργία μιας νέας απονευρωμένης και εθνικά ευάλωτης Ελλάδας. Μετατρέπεται η πατρίδα μας σε ορμητήριο των ποικίλων πολιτισμών, γλωσσών και εθνοτήτων, ενόσω εμείς απορρίπτουμε την ανάπτυξη της κριτικής μας σκέψης και την ενίσχυση της εθνικοπολιτιστικής μας ταυτότητας.

Ανάχωμα στις παραπάνω αρνητικές μου παραθέσεις, ας θέσουμε τη συνεχή και διευρυμένη μελέτη. Οι εκπαιδευτικοί ας δώσουμε έμφαση στη διαθεματικότητα. Απαιτείται να συλλέγουμε όσο το δυνατόν πιο έγκυρες πληροφορίες και έπειτα να δομούμε τη γνώση, πριν την παραδώσουμε στη νέα γενιά που αναμένει τη δροσιά από τα χείλη μας.

Φτάνει πια με τα τηλεοπτικά απορρίμματα, τις λεγόμενες ψυχαγωγικές εκπομπές, που απομονώνουν από την πραγματικότητα και διοχετευτούν στον άνθρωπο τον υπερκαταναλωτισμό. Έτσι ξοδεύεται άσκοπα ο χρόνος της πραγματικής ζωής, της συναναστροφής με φυσικά πρόσωπα. Είναι καιρός για προγράμματα πολλαπλών επιμορφωτικών ενοτήτων, όπως εκείνες της ιστορίας, της φυσικής,των μεγάλων επιτευγμάτων, των ξένων γλωσσών κ.λπ.

Ο ρόλος μας καταλυτικός, διακριτικός και δυναμικός. Ιδού λοιπόν ένα νοητό «τρίπτυχο συμπεριφοράς» από μέρους μας. Παλεύουμε στην αρένα των πολλαπλών κοινωνικών μεταβολών και έχουμε χρέος να ανακάμψουμε πρώτα ως άνθρωποι και μετά ως φορείς πολιτισμού.